

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Munk, Kaj.

Os bærer den himmelske Glæde : Digte fra Det hellige Land.

Kbh. : Nyt Nordisk Forlag. Arnold Busck, 1934

46 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

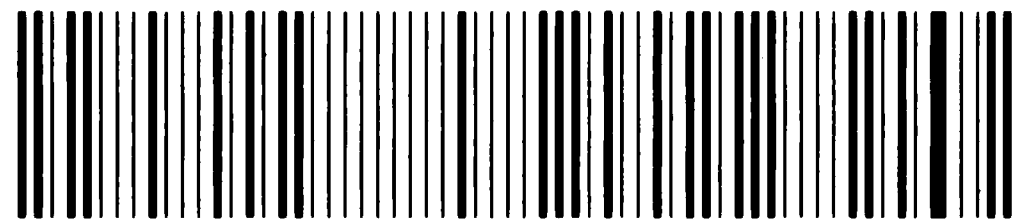
The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

53 - 384

8°

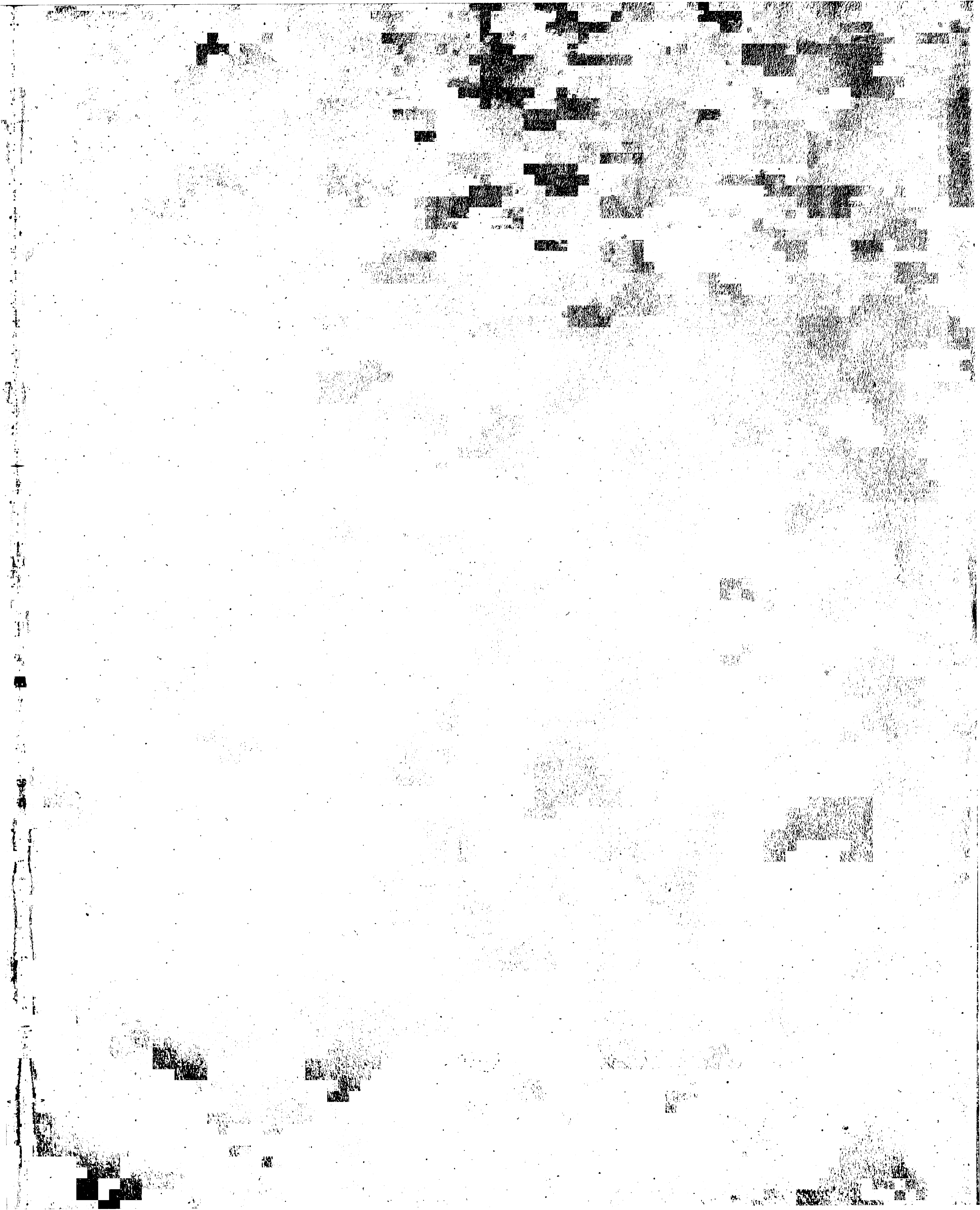
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

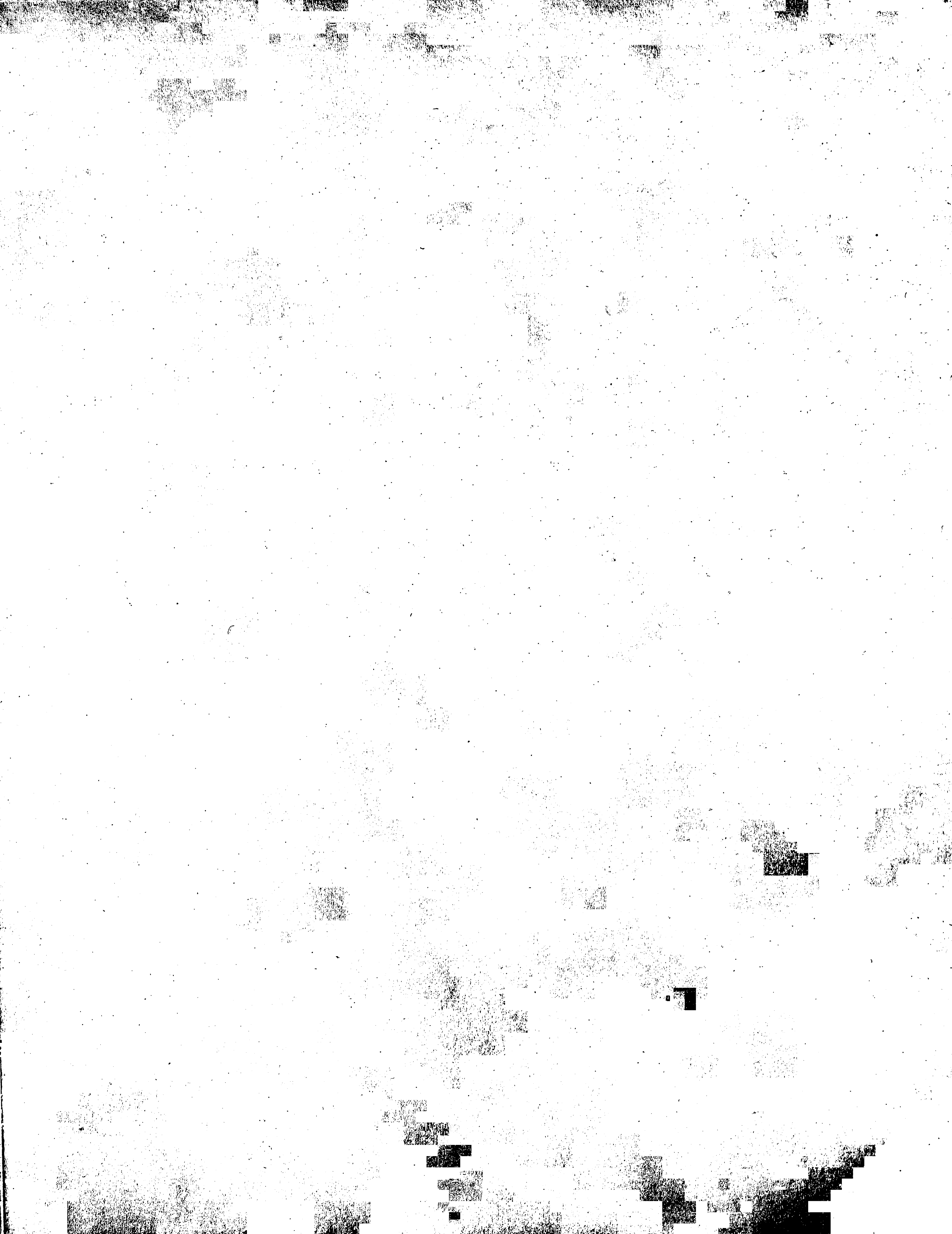

1 1 53 0 8 07967 9

+ REX

KAJ MUNK

OS BÆRER DEN HIMMELSKE GLÆDE

DIGTE FRA DET HELLIGE LAND

435. 460

NYT NORDISK FORLAG · ARNOLD BUSCK

KJØBENHAVN MCMXXXIV

os bærer den himmelske Glæde

Digte fra Det hellige Land

Kaj Munk

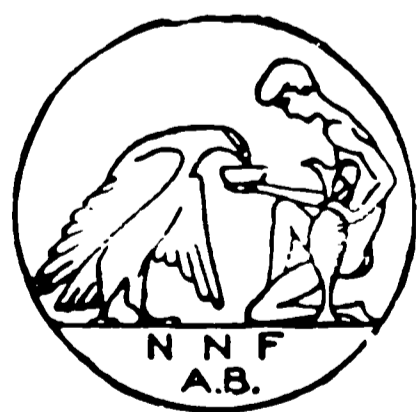
En Idealist	1928
I Brændingen	1929
Cant, 1.-4. Oplag	1931
Ordet, 1.-13. Oplag	1932
De Udvalgte, 1.-5. Oplag . . .	1933
Vedersø-Jerusalem-Retur, 1.-4. Oplag	1934

os bærer den himmelske Glæde

Digte fra Det hellige Land

Af

Kaj Munk

Nyt Nordisk Forlag, Arnold Busck, Kjøbenhavn 1934

x

Copyright
by Kaj Munk 1934

Nordlunde København

Til

Olfert Ricard.

BLOMSTERNE VED NAZARETH

Hop hop hop paa Vej til Kilden —
men hvad er det dog, vi ser
løbe bjerglangs hist? en Krukke
af et sjældent Potteler!

Er det ikke den, som Josef,
da engang han ret var flot,
købte til sin lille Kone,
hvem han under det saa godt?

Ah, nu fatter jeg Miraklet,
hvordan over Stok og Sten
hist den fine Krukke springer
paa to søde Pølseben.

Saa har nok Marie snakket:
»Nu er du jo blevet stor,
lille Gutten min, kan sagtens
ene hente Vand til Mor.«

Ivrigt har han grebet Krukken.
Men saa ler den skælmske Fyr:
»Ikke uden du forinden
siger mig et Eventyr.«

»Slemme Knægt!« Marie ryster
paa sit Hovede med Smil;
»har vi Tid om Formiddagen
til at holde Middagshvil?«

sætter sig paa Husets Dørtræ
hen med Drengen mellem Knæ.
»Naa, hvad skal jeg saa fortælle?«
»Mor, fortæl om Livets Træ,

Mor, fortæl om Paradiset,
om hvor dejligt dèr saa ud,
inden alt det slemme skete,
dengang Adam løj for Gud.«

»Oh, der var saa fuldt af Blomster —«
og Marie stirrer bort
over Bjergets blege Urter,
der i Solen visner fort —

»— Blomster, der var stjernelyse,
Blomster, der var himmelblaa.«
»Jamen, Mor, hvorfor er alle
Blomster nu saa ens og graa?«

»Jo, for dengang Adam skjulte
sig iblandt dem for Guds Blik,
og da Herren, som han plejed,
Tur i Aftnens Svaling gik,

G.P.S.

*Nu er du jo blevet stor,
lille Gutten min, kan sagtens
ene hente Vand til Mor.*

og han spurgte: »Saa I Adam?«
hvisked Aftenvinden: »Lyv,
gode Blomster smaa, af Medynk
med den sølle rædde Tyv.«

Saadan fik den dem besnakket
til den skammelige Daad,
saa de rystede paa Ho'det
følgende det onde Raad.

Da blev Herren vred som Solen,
naar den ubarmhjertig staar
over os i Middagsheden
og os med sin Svøbe slaar.

Og hans Ildblik sved dem Skæret
bort, som over Kinden laa.
Siden da er alle Jordens
Blomster fattige og graa.

Men se, nu er Dejgen hævet.«
Rask hun alt ved Ovnens staar.
Eftertænksom sætter Drengen
langsomt Krukken paa sit Haar.

»Ubarmhjertig? — jamen tror du —?
Mor, hvis nu man prøved paa
inderlig at be, om ikke
de igen maa Farve faa — —«

* * *

Se, hvor yndefuldt nu Barnet
bøjer sig til Kilden hen!
se, hvor legekammeratlig
Kilden hilser ham igen,

fylder ivrigt ham hans Krukke,
følger ham med Dans og Spræl
lidt paa Vej, imens den pludrer
ham sit leende Farvel.

Med den lyse Krukkes Glorie
funklende i Straaleglans
over sine tætte Lokkers
gyldne Kongekroneglans

gaar han varsomt ned ad Bjerget,
og som han for Skik det har,
faar han sig med alt, der møder
ham paa Vejen, en Passiar,

mest i Dag med Bjergets Urter,
og til sidst han buser ud:
»Tænk jer, Blomster, om I ligned
Salomon i al hans Skrud!«

Og i Munden paa hverandre:
»Maatte til vor Skaber kær
end engang vor Pris vi løfte
i et ydmygt Farveskær!«

Næsten hjem var Drengen naaet.
Da — som blev der kaldt paa *ham* —
græd en Røst. Bag Skrænten fandt han
et forkomment lille Lam.

Midt imellem Blomster laa det
filtret ind i Tjørne to.
»Slip det!« raabte Drengen, »slip det!«
Men de onde Buske lo.

Fat da greb han i den ene,
slap fortumlet og i Angst
ved at se sin Finger græde
Blod paa Tjørnen og dens Fangst.

Raadtøst, hjælpeløst, fortvivlet
faldt hans Blik paa Markens Flor,
og han kasted sig med Kys og
Bøn og Taarer imod Jord:

»I skal hjælpe mig at be de
haarde Tjørne, Blomsterflok,
om, at de vil slippe Lammet.
Blomster, vil I ikke nok?«

Men den Blomst, hans Hoved rørte,
sitred i hans Lokkers Skjul,
og den stod lig disse Lokker
sommermorgengyldengul.

Og den Blomst, hans Øje bønfuldt,
blaaend som af Himlens Skær.
Rød som friskest Barnelæbe
blussed den, hans Mund kom nær.

Da igen han greb i Tjørnen,
slap den angst! thi overalt
folded ud sig røde Knopper,
hvor hans Bloddryp paa den faldt.

Blot forbitret og forhærdet
hugg som hvassest Klo paa Ørn
endnu længer sine Torne
i sit Rov den anden Tjørn.

Men med Dugg i Blomsterøjne
raabte Markens Flor da: »Knæl
for din Herre, knæl og lyd ham!
ser du ikke Barnets Sjæl?«

Tjørnen lo og løfted Blikket
for i Sjælen ind at se.
Og den bøjed sig bedækket
med titusind Blomsters Sne,

vikled varsomt sine Torne
af den blodbestænkte Uld
og blev ved at staa og neje
uviss, bønlig, angerfuld.

* * *

Ud af Huset gik Marie
og en halv Snes Alen op
for at spejde hen mod Kilden
efter Drengens gule Top.

Skyggende med Haand for Pande
ser hun ham ved Skrænten staa,
og iblandt Vidunderblomster
ham et Lam ved Foden laa.

»Mor!« — nu saa han hende — »Mor da!
har du ventet? er du vred?
Jo, for ser du —« Men da løb hun
hen og bøjede sig ned,

tog ham op i sine Arme,
knuged ham med Kys og Graad,
til den lille Jesus sagde:
»Mor, du gør mig ganske vaad.«

Og saa slaar han ud med Haanden:
»Ser du, Gud er ikke streng.«
Og hun smiler gennem Taarer:
»Du min egen kære Dreng!«

Langsomt hjem de følges gennem
Paradisets Blomstervang,
hun med Krukken paa sit Hoved,
han med Lammet i sit Fang.

ÆSLET I BETLEHEM

Der stod et gammelt Æsel
paa Torvet i den lille By
og skrød saa sorrigfuld i Sky
og slog med sine Ører,
som næsten var det eneste,
det endnu kunde røre,
saa stift det var af Slæb og Slid
og Sult — og Hugg til hver en Tid
og i de hede Dage
knap en Taar Vand at smage.

Det stod og skrød af Smerte,
men ej for Ryggen saar og øm
— aah nej, fordybet i en Drøm,
den eneste, det ha'de:
I græsgrøn Eng gled blaa en Strøm
hen under Palmeblade;
Folk laa og sang med Vin og Øl,
selv sprang det om som lille Føl
og keg paa Vandets Ilen.
For det var født ved Nilen.

Ben Chas, hvad koster Æslet?
»Det syner knap, som det har Værd;
men tro mig, der er Kræfter her,
ok, Kors! hvor det kan trække!
Saa er det saa omgængeligt,
tja, det har Kvindetække.
Et bedre faar du ej, ved Gud.
Naa, Mester, hvad er saa dit Bud?«
Forstod mon Æslet Sagen?
Dèr bed det ham i Bagen.

»Hold indel!« raabte Josef,
men Manden svang med Ed sin Pisk:
»Saa du har Raad at være bidsk,
naar nogen vil dig købe.«
Ufølsom som en Lædersæk
tog Æslet mod sin Svøbe.
For hurtigt at fri Staklen ud
gav Køberen for højt et Bud,
betalte straks Gebyret
og trak saa af med Dyret.

Og Josef snakked venligt
paa Vejen med sin Følgesvend
og fik til Løn, at den igen
blev ond og bed ham blodig.
»Lad gaa med mig til Hvæssesten,«
han mæled blot sagtmødig;
»men rører du Marielil
og ham, som hører hende til,
har aldrig du haft Herre,
hos hvem det gik dig værre.«

*Nu gør jeg for mit Læs mig fri:
mod Barnet brat det blotter
i hævnstyg Grin sin gule Tand.*

Og nu blev Æslet striglet.
Knap var det fikst og færdigt, før
det saa et Kvindfolk staa i Dør
og glo og le og nikke.
Saa fik det Hø i Massevis
og dertil Lov at drikke
en lille Kilde næsten læns.
Det aad og tænkte vel imens:
Det Fjols behøved sgu
paa mig saa flot at rutte!

Ved Aften blev det læsset
med Kvindemennesket fra før
naturligvis med Tilbehør
af Unge og af Pakker;
ved Grimen Manden ta'r, og saa:
af Sted! jo, jo, jeg takker!
først op og ned i Bjergeland,
saa hid og did i Ørkensand,
mens Gribbe og Sjakaler
en Chance sig udmaler.

En Dag i en Oase
har Mor den lille fra sig lagt
og Haanden mod en Daddel rakt,
da Æslet ondt sig gotter:
»Nu gør jeg for mit Læs mig fri!«
og brat mod Barnet blotter
i hævnstyggt Grin sin gule Tand.
Da kikker op den lille Mand
med Smil fra Øjne milde
saa klare som — en Kilde.

Det sanser ikke Manden,
der styrter til saa bleg som Lig,
det sanser ikke Kvindens Skrig
og ikke Piskesnertet.
Igen belæst bærer det
sin Byrde som med Hjertet.
Og grunder paa i Gry og Kvæld
det Under, at et Kildevæld
det fik paa Ryg at bære.
Den Lykke og den Ære.

Hvad er det for en Luftning?
Nu i et Hus gaar Manden ind
og kommer ud med Smil paa Kind:
»Her fandt vi straks det rette,
men før vi ser vort nye Hjem,
kom med, vi vil os tvætte.«
Og se! bag Huset — o, fald ned,
fald ned og kys den grønne Bred
langs Vandes slørblaa Ilen.
Det er jo — er jo — Nilen.

Ijah, Ijah, græd Æslet.
Og ingenting begreb de to,
men Barnet strøg det mildt og lo,
for det forstod dets Tale:
Min sidste Kvæld du har mig ført
ad Bjerge og ad Dale
til Stedet for min Morgenstund.
Jeg regned dig en Byrde kun.
At bære dig, Barnlille,
er Vej til Livets Kilde.

ROSEN PAA BETLEHEMSLETTEN

For Folk paa Vagt over Faar og Kvæg
kan Natten skride helt haabløs træg.

Maaske endda for den lille Trop
slap ind under Midnat Skraaen op.

Saa sendte de Drengen Elifelem
efter en ny til Betlehem.

Han løb. Over Staden var Himlen klar.
Og pludselig blev han en Stjerne vår,

der stod som en Rose ædel og stor
imellem de andres blegere Flor.

Da han kom igen efter 3 Kvarter,
var Hyrderne ikke de samme mer.

De raabte, de havde set Englesyn,
og Drengen løb med tilbage til Byen

og knælede mellem de gamle Mænd
og gav sig i deres Begejstring hen:

»Lovprisning være det lille Nor,
vor Broder, vor Frelser, vor Gud paa Jord.«

* * *

Elifelems Ry gik vide om Land,
en rig og vis og retsindig Mand.

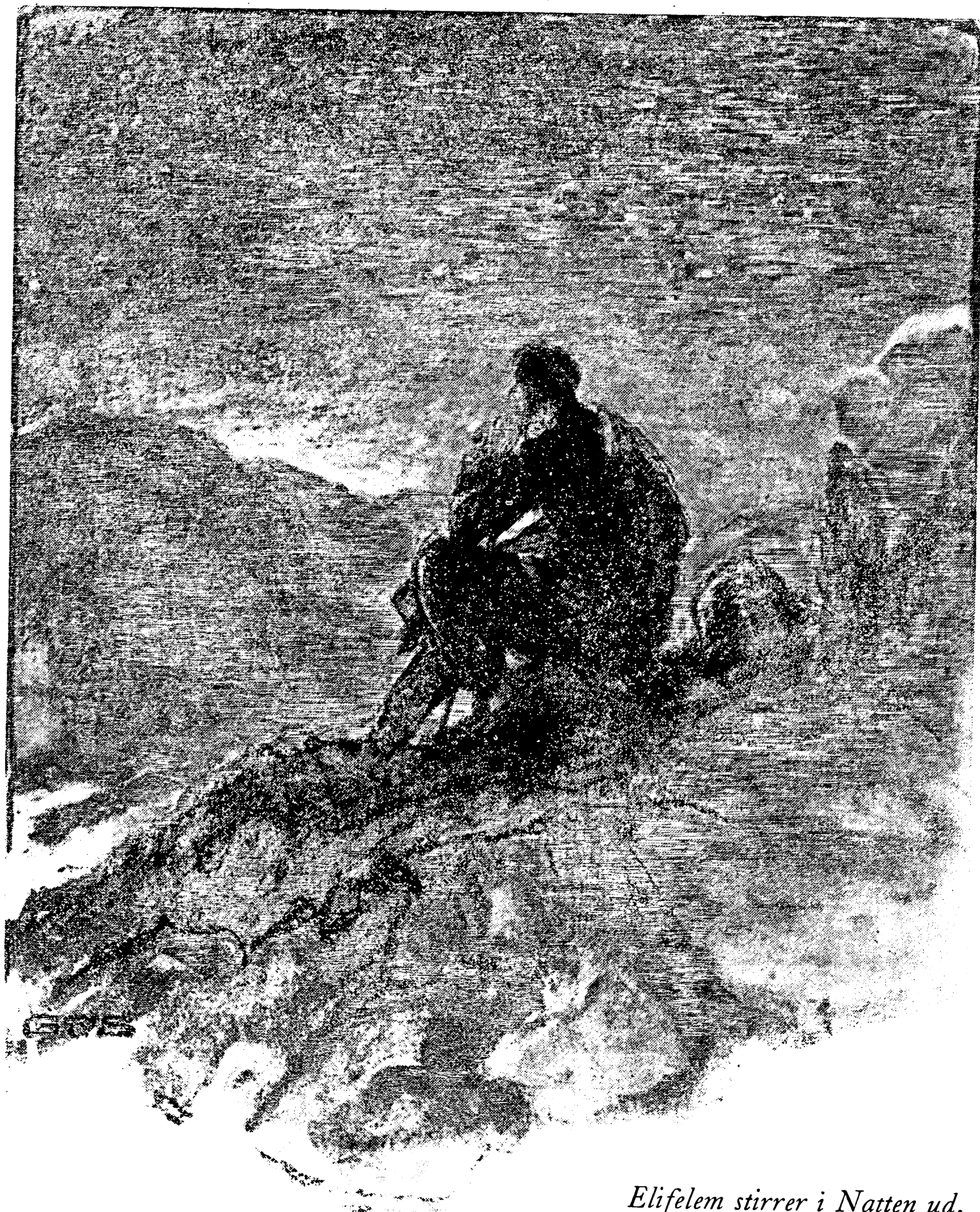
Men ofte spurgte den Mand sig selv:
»Hvem var det, jeg saa paa Krybbens Fjæl?

hvad var det, de gamle Hyrder saa,
mens jeg var i Betlehem efter Skraa?

Har Kulde og Mørke og Angst og Nød
mon tændt deres Øjne i Feberglød?

Tit ser man jo det, som man vilde helst. — —
— Endda jeg aldrig saa Jorden frelst.

»Vor Broder, vor Frelser, paa Jord vor Gud?«
Elifelem stirrer i Natten ud.

Elifelem stirrer i Natten ud.

Paa Himlen de kølige Stjerner Skær
og Jorden prisgivet hedt Begær.

* * *

Elifelem kasted sig hid og did
paa Sengen, der skinnede liglagenhvid.

Hans Øjnes Skimmer var feberblank.
Da følte han pludselig, Jorden sank.

Ørt mellem hinanden de Stjerner fløj,
og Solen blev væk i en blaasort Røg,

og Maanen slog op i en blodrød Brand,
og Havet brød over Karrets Rand.

Stilhed og Mørke. Da — store Gud! —
til en Himmel folded sig Jorden ud,

en Himmel med sejrrige Stjerner paa.
Den gamle Elifelem saa og saa;

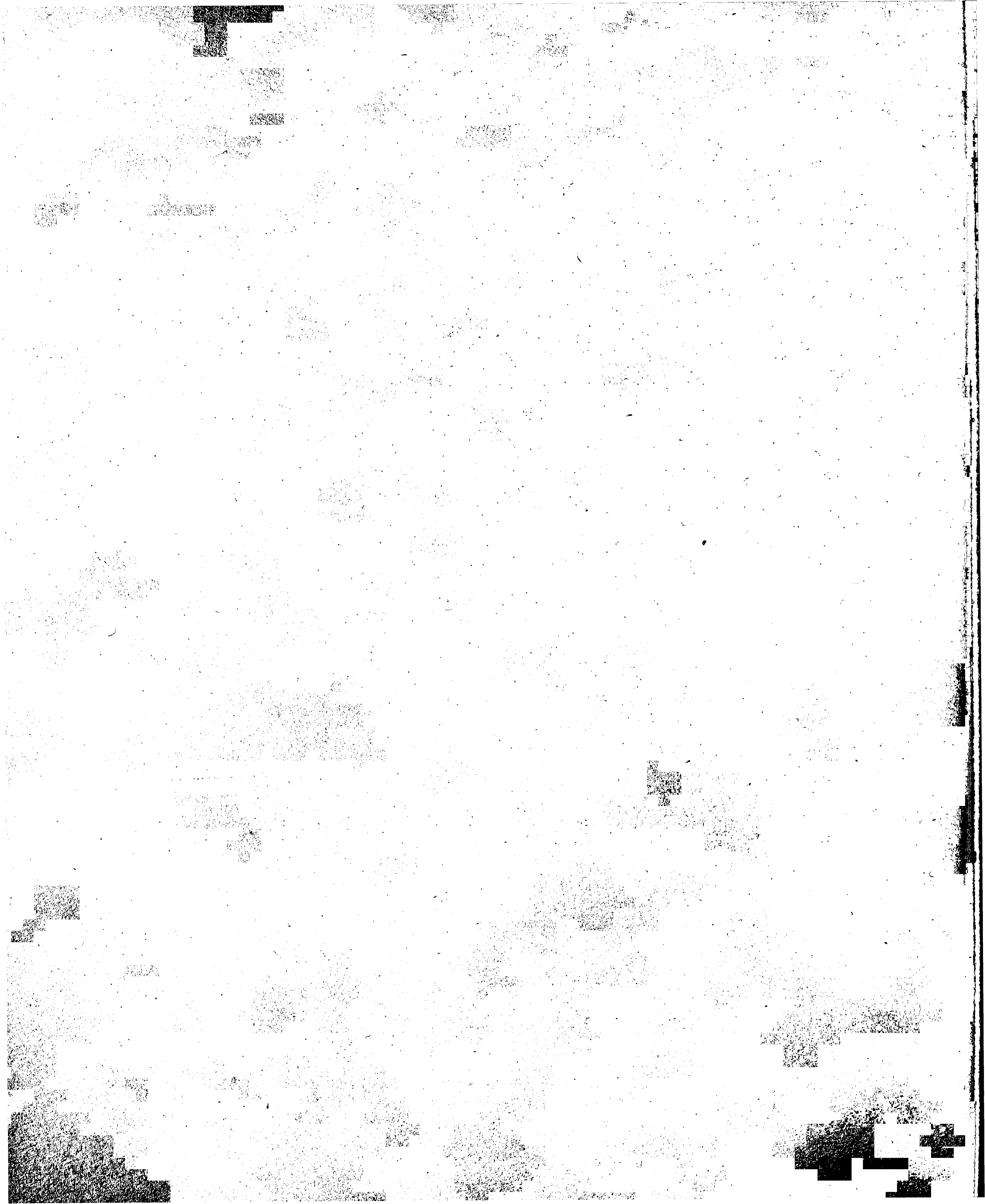
han skygged for Panden med blaaaaret Haand:
hver Gerning, øvet i hint Barns Aand,

hvert Sind, der uden at vide det selv
havde faaet dets Præg etsteds i sin Sjæl,

stod nu, en Stjerne i Evigheds Nat,
som en Knop i det himmelske Rosenkrat,

og midt i det hele, straalende klar,
blev den døende Betlehemsrosen vår.

De fik ikke tydet hans bristende Ord:
»Min Broder, min Frelser, vor Gud paa Jord.«

HAANDLANGEREN I NAZARETH

Jeg tror, han var gullokket, Frelseren,
men frem foran Hovedets Klæde,
der tjente Spanden med Mørtelen
og Kurven med Mursten til Sæde,
kasted en blankere Lok sig,
bleget af Sol og Vind;
en springende lysende Bølge
bar Bud om det havspændte Sind.

Naar Josef lidt over Fyraften
hjælper sig ned fra Stilladset,
staar lidt og retter sig, prøvende,
om ingen Muskel er kvaset,
da smøger Frelseren hurtigt
Hovedbindet af Haar.
Det varmer Josef i Hjertet,
saa frank og lys hans Dreng staar.

Saa følges de hjem til Marielil,
den buttede glade Morlille,
bekendt mellem Nabokonerne
for aldrig at holde sig stille:

der staar et Brus ud af Huset
— og har staaet det Dagen lang —
af Latter og Skænden paa Smaabørn
og Skuren og Skrubben og Sang.

Naar Josef og Jesus har vasket sig,
staar Brødet og Mælken paa Bordet.
Tavst folder de alle Hænderne,
og Josef famler med Ordet:
»Vi takker dig, Herre, for Arbejd
og Kræfter at øve det med;
ja, Herre, vi takker for Dagværk
og — ind under Aften — for Fred.«

Snart strækker den trætte Haandværker
paa den murede Stenbrix sig ud,
men sukker, mens Laagene sænker sig,
endnu et Ord til sin Gud:
»Tak ogsaa, at du i din Godhed,
Herre, har dannet En saa,
at En ikke spørger om mere,
end hvad En føler, En maa.«

* * *

Jeg tror, han var lysøjet, Frelseren,
og gik han en Tur efter Bønnen,
da skyndte Nazarets Piger sig
at faa et Ærind til Brønden.
De raabte: »Godaften, Jesus,«
og saa i hans Stjerneblik.
Han standsed og lo og passiarede,
— før ene han videre gik.

*Jeg tror, han var lysøjet, Frelseren,
og gik han en Tur efter Bønnen,
da skyndte Nazareths Piger sig
at faa et Ærind til Brønden.*

Da falder ham Dagens Hændelser
saa sært personligt paa Sinde:
Den rige Benhadan, der narrede
med Daglønnen Chores den Blinde.
Bagerens Hanne, som Smeden
har lært at smile saa fræk,
og Avas og Askalas Moder,
der hoster sig Lungerne væk.

Nu guldstænker Duggen Smaablomsterne,
der gynger langs Kløfternes Kanter.
Og Bjergene fæster i Haarkruset
Stjernernes blaa Diamanter.
Fjernt møder et Hav af maane-
forsøvede Bølger hans Syn.
Hans Lokkers Trods staar i Flammer
og Øjnenes Stjerner i Lyn.

Guds Smykke — Verden! Fortvivlelse!
det sande, det skønne, det gode,
o, hvad er det værd, som det ligger nu
Synden og Døden for Fode?
Men Oprøret inderliggør sig
i Sjælens brusende Spil
til Medynks Ve med den Kunstner,
hvem Værket ej lykkes vil.

»Du murer og nedriver, Bygmester?
hvad ser omsider du færdigt?
hvornaar skal Værket, du virker paa,
staa fuldført, din Tanke værdigt?

Og har du en Haandlanger nødig,
jeg beder dig blot: sig til.«
Da lød der en Stemme omkring ham:
»Tror du nu ogsaa, du vil?

Det koster dig Øjnenes lyse Glans
og Smilehullet i Hage,
og Ryggens Rankhed og Lokkernes Kast
saa tung en Byrde at drage;
det koster dig Hjemmets kærlige Hvil
og Vennernes Skæmt og Pigernes Smil,
skal Dødens og Gudsforladthedens Pil
dit eget Hjerte afbøde.«

Koldsveden sprang ham paa Tindingen,
og Taarer brast ham af Øjet;
længe laa han paa Bjergetind
mod Jorden urørlig bøjet.
Saa rejste han sig og stirred
mod Stjernernes Straalespil,
svælgede tungt og hviskede:
»Mester, tag mig, jeg vil.«

Igen lød Røsten saa fjern, saa nær:
»Endnu er Dagen ej inde.
Men hvis du forbliver dit Tilbud tro,
jeg skal i Tide dig minde.
Og bærer du mig en Planke hid
til Bro mellem Himmel og Jord, da vid:
som Søn og Arving til evig Tid
mit Hus du med mig skal dele.«

Sent var det blevet paa Aftenen,
før Frelseren naaede Byen.
Stjernerne sløred i Taager sig,
og Maanen lured bag Skyen.
Frelseren gik saa stille
frem ad den vante Sti,
hørte en Smaafugl klage,
saa Ræven stryge forbi.

Frelseren lukked for Hønsene
og skyndte sig ind til Sengen.
Men lille Bror Jakob har lagt sig der.
Hvor kan han vel vække Drengen?
Han lister sig hen til Æslet
og klapper dets ømme Ryg.
Det nufler ham mildt med Mulen.
Snart sover Frelseren tryg.

DUEN I GALILÆA

Den Foraarsdag, da Jojakims og Annas
lille Marie fyldte 15 Aar
— og Morgenbrisen springer ind i Haven,
hvor Birken i sit spæde Løvspring staar
og næppe vaagen, ikke paaklædt, søger
et Dølge i sit silkefine Haar —
den Foraarsdag, da Jojakims og Annas
lille Marie fyldte 15 Aar,

da banked' paa med Hjertebanken Josef:
»Her var et lille Perlebaand fra mig.«
»Hvem dèr saa tidlig? Se dog ad, Marie!«
»Dig, Josef!« »Værsaagod! Stort er det ej,
derfor skal *du* — — for af de andre Piger
har ingen vist saa tynd en Hals som dig.«
Nu ler Marie højt: »Det er s'mænd Josef,
Mor, med et Perlehalsbaand, tænk, til mig.«

Og Anna: »Kik herhen i Aften, Josef.«
Marie: »Du skal se mit Dueslag.
Den hvide dèr kom flyvende i Aftes,
den gi'r mig nok sig selv til Fødselsdag.«

Da stammer Josef: »Tænk, jeg har, Marie,
en enlig Durik hjemme paa mit Tag.«
Han gik. Og Duen fløj. Og hjemme fandt han
dem sidde sammen i sit Dueslag.

Om Aftenen kom Josef saa til Gilde,
det kom desværre ogsaa Smedens Jens,
der tumled' sig i Dansen ugeneret
af Fregner, Rævehaar og Filipens.
Den pæne, men lidt tunge Josef gjorde
som Bænkevarmer Tjeneste imens.
Men til Maries Hals laa tæt en Kæde,
der trofast hvisked': »Josef, ikke Jens.«

Og var jeg ikke født de Hundred Mile
for fjernt og de Aartusinder for sent,
jeg havde siddet ved din Side, Josef,
og — haaber jeg da — dig det ærligt ment
(om end mit eget Hjerte, naar jeg saa, hvor
det Pigesmil var lyst, det Blik var rent — — —)
og puffet til dig: »Vov dig ud paa Gulvet,
men skynd dig, Josef, før det blir for sent!«

Og det var altsaa Tømrersvenden Josef,
hvis Tunghed vandt ham dette store Slag,
for da de andre var i Opbrud, sad han
endnu paa Bænken, ubeslutsom, svag;
saa gik han som den sidste, men i Døren
traf ham et Kys: »Tak, Josef, for i Dag.«
Og det var dernæst Tømrersvenden Josef,
han famlede sig til sit Dueslag,

*Det er s'mænd Josef,
Mor, med et Perlehalsbånd, tænk, til mig.*

indtil i Mørket han med nænsomt Kærtegn
Maries hvide Due varsomt fandt
og strøg og strøg dens Vinge, mens min Sandten
to Taarer Mandfolket i Skægget randt. —
Saa fløj en Sommer. Meget at bestille.
Krans efter Krans til Hus paa Hus han bandt.
Paa Dagens Arbejdslykke Hvilens Sødme
hver Kvæld han hos sin lille Kærest fandt.

— Saa kold en Vinter husked næppe nogen.
Men Josef kom med Glædens Glød paa Kind;
og der stod Jens i andre Jensers Klynge,
stod Jens den røde med blaa-frossent Skind.
Han bankede de valne Knoer og grinte:
»Hej! Josef! tænk, et saadant dydigt Sind
som du paa den Galaj!« De lo. Men Josef
vakled som for et Næveslag paa Kind.

Om Aftenen gik Josef til Marie;
han vilde se, men gemte rød sit Blik,
han vilde spørge, men han kunde ikke,
og med et venligt Ord han atter gik;
men før han vidste af det, stod han hjemme
ved Dueslaget; fat han Duen fik,
skreg hæst og klemte den med svedte Hænder
og stirred om sig med forvildet Blik.

Og Duen basked, og han linded Taget,
men slap den ikke, løb i Natten ud;
han ænsed ej den vilde Vinterkulde.
»Tak for din Gave, for min skære Brud!«

— Han trued op mod Morgnens tunge Skyer —
»jeg tror dig aldrig mer herefter, Gud,
om saa du fra din sorte Himmel sendte
ti Tusind uskyldshvide Duer ud.«

Forfærdet standsed han; af hvide Vinger
flagred det om ham baade fjern og nær,
de traf ham svalende paa Pandens Brænden
og læskende paa Mundens sprukne Læ'r.
Fra Himlen dalede de hvide Fugle
og dækked Jorden med et himmelsk Skær.
Skælvende stod han lidt. Den bange Due
gemte han saa ved Barmen, Hjertet nær.

* * *

Han blev en Grubler, Tømmermanden Josef,
men en af dem, der har det milde Sind.
Det kunde hænde sig, Marie vilde
forklare, men saa strøg han hendes Kind,
som om han vilde sige: »Det er godt, Mor!«
Hvor var hans grove Arbejdsnæve lind!
Af Børnene, der kom, holdt han nok mest af
den ældste. Hvorfor? Saadan traf det ind.

Men Skumlerne i Nazareth de saa dog,
han stundom mønstred denne Dreng i Løn;
og engang greb han ham — en gammel Due
var fløjet væk — og slog med hidsigt Støn:
»Du, Dreng, har gjort det, kvalt min hvide Due!«
Marie raabte: »Rører du min Søn?«
Han slap. Tilbage vendte Duen ikke.
Om Natten hørte hun, han græd i Løn.

Og han blev tidligt ældet, gjorde Josef.
Det skyldtes vel tildels det meget Slid.
— Han stod en Dag og tømred paa et Vagthus
et Sted, hvor Jordan løber hid og did,
som om den vilde trække det i Langdrag
at gaa fra yppig Eng til Ørken strid.
Da kom Johannes Døber med et Følge
langs Floden. Josef lytter fra sit Slid.

»Hvad vil I mig? Jeg kan kun række Lynet,
der blinder Frækhed og gør Trodsen lam;
men efter Torden læsker Regn og læger
den milde Sol; mit Folk, se hen til ham,
jeg varsler jer; thi nær er han, der bærer
paa sine skyldfri Skuldre Verdens Skam.«
Han løfter Haanden pegende; da vender
sig hele Folket om: »Se dør Guds Lam!«

Og Tømmermanden Josef ser fra Taget,
han bygger paa, sin Kval og Kærlighed,
sin ældste Søn, gaa ned og knæle under
Profetens Hænder paa den grønne Bred,
og Himlen aabnes i et Smil, der straalet
i Lyn af hvide Duevinger ned,
mens det i Sky som Genlydstorden klinger:
Min Aand i Kød, min Søn, min Kærlighed.

Det blev saa sært, saa stort i Josefs Hjerte,
sprængende følte han sit Aandedrag,
greb for sig, faldt, nej, ikke faldt, blev løftet,
løftet af stærke, hvide Vingeslag;

saa hørte han en Lyd, et Brus af Toner,
Millioner Struber priste *Sønnens* Dag;
fjernt skimted han en Trone, mere gylden
end Nattens Stjerneguld paa Verdens Tag.

BØLGERNE VED TIBERIAS

God Morgen! alt oppe til Sang og til Leg,
I Bølger i Rad og i Klynge!
Klukkuk mod min Baad, som om Englene selv
var steget ned til Jer fra Højenloftshvælv
og sødt havde lært Jer at synge.

Jeg griber dig, Bølge, jeg hulner min Haand
og prøver dig saadan at fange.
Du leende Barn af Genesarets Vand,
jeg beder dig: syng for den fremmede Mand
den dejligste af dine Sange.

Og er du en Digter og fatter vort Sprog,
da vil jeg min Vise dig kvæde.
Du spørger os, hvad er vor Lykke i Løn?
Jo, Ven, vi har baaret den Menneskesøn,
der ejed' den himmelske Glæde.

Her gik han langs Bredden saa munter og mild,
at aldrig vi kan det forglemme.
Smaalammene tripped' hen over hans Sko,
og Børnene klapped' i Hænder og lo,
naar bare de hørte hans Stemme.

Og Fuglene bød ham en rislende Strøm
af Hyldest fra bredfulde Skaaler.
Men Blomsterne rulled' for Fode ham ud
et Tæppe, saa ikke Kong Salomons Skrud
med Engenes Mønster sig maaler.

Selv Fisken, der sad i Disciplenes Net,
at tjene den Herre til Føde,
den følte, den ofrede sig for en Ven,
forstod, det er Lykke at give sig hen,
og glædede sig, mens den døde.

Det lo ham om Munden af Liv og af Lyst,
hans Hænder var løftet til Frelse:
Ud folded' sig Glæden af Sorgen i Knop;
hvor Synd havde plantet, skød Angeren op;
og Sygdom og Savn blev til Helse.

Selv hørte vi Skriget, der flængende brød
det lille Kapernaums Hygge;
da kom han — og Døden slog Kappen i Hast
omkring sig og flygted', mens Scepteret brast;
der jog over Søen en Skygge.

Dog kunde det hænde, den solmilde Mand
slog om i en Tordenens Hede;
hvor Trevenhed slimed', hans Ildaande sved,
hvor Hovmodet knejste, hans Lynblik slog ned,
— Retfærdigheds lutrende Vrede.

Paa bævende Rygge til Baads vi ham bar.

Og det kunde ske, at den livsglade Mand
af dødstunge Tanker omspændtes.
Da søgte han ensom til Bjergene hen
for dør med Gud-Herren som Ven med sin Ven
at tale, mens Stjernerne tændtes.

Betyngtet i Sjælen han glemte en Nat,
vi ikke har Lov til at bære,
hvad tungere er end vi selv, og gik ud
paa Dybet. Hvad skulde vi gøre? aah Gud,
hvor kunde, hvor turde vi være?

Men Bølgen, der engang i Døberens Haand
indviiede ham med sin Gaade,
mens Skyhimlen skilte sig ad i et Smil,
og Duen fløj ned fra det høje med Il
med Brev paa den Eviges Naade,

den hviskede til os: »Nej, Søstre, o nej!
og vil saa end Skaberen rynke
fordømmende Panden, det nænner vi ej,
vi bære ham maa som den sikreste Vej,
ham kan vi dog ikke la' synke.«

Paa bævende Rygge til Baads vi ham bar,
mens i os sig Angsten fordobler:
»Naar bruser imod os Gud-Herren i Hast
og slynger os med et Forbandelsens Kast
til Havet, hvor Svovltjæren bobler?«

Men Dagene gik — til engang vi med Gru
fik høre, at Skaberens Vrede
i Stedet for os havde vendt sig mod ham
paa Pladsen for Israels Stolthed og Skam:
Jerusalems Rovfuglerede.

Da græd vi og bruste en Dag og en Nat,
men pludselig tav vi og skælved'.
Vi hørte den Eviges graadmilde Røst,
mens straalende blankt uden Mage fra Øst
et Gry over Jordan sig hvælved':

»I Bølger, der bar ham hin Lovbruddets Nat,
erfar nu, hvad Straf der jer bydes;
for alt, hvad er til, har jeg skrevet min Lov,
og alt, som er til, skal den lyde. Og dog —
af Kærlighed tør den vel brydes.«

Saa smilte hans Sol til Genesarets Sø
i 40 højlovede Dage,
og drog vore Søstre fra Dalbundens Hjem
og vækked' en Brise, der leged' dem frem
til over Jerusalems Tage.

Dèr raabte de til os: »Blandt Venner han staar
histnede med Solgry i Øje.
Nu breder han Hænderne signende ud.
Nu løftes han opad — almægtige Gud! —
og stiger med os mod det høje.«

Fra yderste Grænse paa yderste Dag
tilbage igen de ham bringer.
Da løser han Lovtyngen over os op
og vinker os til sig i stormende Trop
paa morgensolblinksnare Vinger.

Og løfter han os eller løfter vi ham:
vi stiger til Skaberens Sæde,
og dør faar vi hjemme, i Blomsternes Lugt
og Fuglenes Sange, i svævende Flugt,
os bærer den himmelske Glæde.

